

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/201/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414216417
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1414216417.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: H. L., narodený XX. X. XXXX, bytom Z. XXX, XXX XX Z., zastúpený: JUDr. Lucia Anovčinová, advokátka so sídlom Štefánikova 5, 811 06 Bratislava, proti žalovanému: TELERVIS PLUS a.s., so sídlom Staré Grúnty 7, 841 04 Bratislava, IČO: 35 717 769, zastúpený: JUDr. Alan Strelák, advokát so sídlom Na vířku 12, 811 01 Bratislava, o určenie neplatnosti zmluvy a vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 15.11.2016, č.k.22C/285/2014-84, jednomyselne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

Žalobcovi sa proti žalovanému p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že Zmluva o poskytovaní domáceho servisu uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 26.11.2013, je neplatná (výrok I), žalovanému uložil do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 90,75 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 26. 11. 2014 do zaplatenia (výrok II), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 59 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku(výrok III) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok IV).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 39, § 52 ods. 1 až 5, § 451 ods. 1, 2, zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 9 ods. 2 písm. k), f), l) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a vecne tým, že dospel k záveru, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX a Zmluva o poskytovaní domáceho servisu spolu súvisia, nakoľko zmluva o poskytovaní domáceho servisu by nebola uzavretá, ak by nebola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX. Predmetom domáceho servisu na základe zmluvy o poskytovaní domáceho servisu mala byť služba žalovaného v pozícii veriteľa žalobcovi v pozícii dlžníka vo forme poskytovania konzultačných a nadštandardných služieb, spočívajúcich v starostlivosti o klienta pri poskytnutí úveru na základe s ňou uzavieranej úverovej zmluvy, najmä služby spočívajúcej v preberaní a zaúčtovaní peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru, vedenie a kontrola splátkového kalendára, upozornenia na termín splátky a na prípadné následky nesplácania, pričom za túto službu sa podľa zmluvy žalobca zaviazal zaplatiť žalovanému odmenu. Odplata mala byť uhrádzaná v troch splátkach vo výške rovnajúcim sa splátkam zo zmluvy o úvere v poradí 4. až 13. Splátky a jednotlivé tri splátky mali byť splatné pri preberaní

splátok úveru. Prvú splátku prevzal žalovaný už pri podpise oboch zmlúv (znížením poskytnutej pôžičky). Pri vzájomnom vyhodnotení ustanovení Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, Zmluvy o poskytovaní domáceho servisu a predžalobnej upomienky adresovanej žalovaným žalobcovi 14. 3. 2013 súd prvej inštancie ustálil, že v tento deň už považoval žalovaný žalobcu za omeškaného s úhradami splátok za domáci servis a účtoval si za to aj zmluvnú pokutu. Už zo samotnej definície bolo zrejším, že to, čo považoval žalovaný za nadštandardné služby, predstavovalo preberanie a zaúčtovanie peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru, vedenie a kontrolu splátkového kalendára, upozornenia na termíny splátok a na prípadné následky nesplácania. Preto, ak za túto bežnú činnosť súvisiacu so správou úveru v hodnote 500 eur mala byť vyberaná odmena predstavujúca viac ako 40 % hodnoty tohto úveru (to všetko pri 20 % úroku dohodnutého v samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere a 18 % servisnom poplatku, spolu teda 38 % z požičanej sumy, teda 190 eur) mal za to, že sa jednalo o rozpor s dobrými mravmi. Vychádzajúc z uvedeného určil, že zmluva o poskytovaní domáceho servisu, je neplatná.

3. Pri posudzovaní nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd prvej inštancie posúdil Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX za bezúročnú a bez poplatkov, a to z dôvodu, že zmluva neobsahovala údaje o termíne konečnej splatnosti úveru, tak ako to ukladá dodávateľovi zákon, čo bolo aj v priamom rozpore s tým, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré vyžadovalo pre spotrebiteľskú zmluvu určenie výšky, počtu a termínov splátok istiny úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účel jeho splatenia a samostatným ustanovením v § 9 ods. 2, písm. f) tohto zákona vyžaduje, aby bol okrem týchto skutočností uvedený aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, teda zákon uvedené náležitosti zmluvy výslovne odlišuje. Preto údaj „13 mesiacov“ nepovažoval za presne určujúci koniec splatnosti poskytnutého úveru žalovaným. Zároveň podotkol, že samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere nemohla obsahovať správnu výšku RPMN a to s ohľadom na vyššie odôvodnený záver o neplatnosti zmluvy o poskytovaní domáceho servisu a skutočnosť, že aj odmena, ktorú si uplatňoval žalovaný v súvislosti s touto zmluvou, mala byť zahrnutá pri výpočte RPMN. Pokiaľ ide o zmluvnú pokutu, ktorú si podľa splátkového kalendára žalovaný účtoval a nárok na zaplatenie ktorej odvodzoval od nesplnenia povinnosti žalobcu splácať úver riadne a včas, súd prvej inštancie uzavrel, že dojednanie o zmluvnej pokute zásadne nemôže byť súčasťou všeobecných obchodných podmienok, ale len súčasťou samotnej spotrebiteľskej zmluvy, ako dvojstranného právneho úkonu. Vzhľadom k uvedenému posúdil nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 90,75 eur ako dôvodný, nakoľko celkom na splátkach uhradil sumu 590,75 eur, pričom úver bol dojednaný vo výške 500 eur. Zároveň priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania odo dňa 26.11.2014, kedy bola žaloba doručená, teda oznámená žalovanému.

4. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na primerané finančné zadostučinenie, a to vzhľadom na to, že žalobca bol úspešný a za primeranú považoval výšku finančného zadostučinenia zodpovedajúcu 10 % celkovo v minulosti žalobcom žalovanému uhradených peňažných prostriedkov.

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) s ohľadom na to, že žalobca bol úspešný v celom uplatnenom nároku, preto mu priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o konečnej výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Proti rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p., považujúc napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne, vychádzajúce z nedostatočne zisteného skutkového stavu a z nesprávneho právneho posúdenia veci ako aj z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať vplyv na správnosť rozhodnutia. Nesúhlasil s tým, že Zmluva o poskytovaní domáceho servisu odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom. Podľa jeho názoru sa jedná o samostatnú zmluvu, na základe ktorej bola poskytovaná ďalšia služba z portfólia poskytovaných služieb žalovaným a bola uzavretá na základe samostatnej žiadosti žalobcu. Zmluva o poskytovaní domáceho servisu je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Klient bol o všetkých právach a povinnostiach z predmetnej zmluvy informovaný. Za zrejme je tiež nutné je treba považovať aj ustanovenie predmetnej posudzovanej Zmluvy, a to v časti odmeny, ako aj to skutočnosť, že za čo túto odmenu žalobca platil, teda konkrétne je zrejme v čom spočíva podstata tejto nadštandardnej služby. Vzhľadom na uvedené mal za to, že postupoval pri výpočte ročnej percentuálnej

miery nákladov podľa usmernení Slovenskej obchodnej inšpekcie a odmenu nezapočítaval do výpočtu RPMN a nebolo na jeho rozhodnutí, či odmena za službu sa zahrnie alebo nezahrnie do výpočtu RPMN, pretože vstupné údaje boli stanovené kogentnou právnou úpravou, ktorú jednoznačne rešpektoval. Na základ uvedeného považoval záver súdu prvej inštancie o rozpore s dobrými mravmi alebo o obchádzaní zákona za nesprávne. Mal za zrejmé, že uzavretie Zmluvy o poskytovaní domáceho servisu nebolo podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru, čiže je nutné sa v tomto prípade stotožniť s vyššie uvedeným názorom. Žalobca mal možnosť samostatne sa rozhodnúť, či samostatnou žiadosťou požiada alebo nepožiada o službu. Domáci servis je služba, ktorá je doplnková, nadštandardná a právna úprava povoľovala poskytovať doplnkové služby. Navyše, Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX neobsahuje žiadnu zmienku, či inú podmienku vzťahujúcu sa k Zmluve o poskytovaní domáceho servisu alebo k samotnej službe. Žalobca mohol taktiež uhrádzať dlh „svojou cestou“, teda bez využitia služby, a to akýmkoľvek dovoleným spôsobom, napr. platbou alebo vkladom na účet žalovaného, ktorý je uvedený v záhlaví.

7. Odvolateľ namietal aj závery súdu prvej inštancie, že sa mal bezdôvodne obohatiť na úkor žalobcu vo výške 90,75 eur. Poukázal na ust. § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (platného ku dňa 26.11.2013): „Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: a) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,“ Zastával názor, že požiadavka zakotvená zákonným ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. nie je v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES z 23.4.2008. Zjavný rozpor videl v tom, že Smernica v článku 10 ods. 2 písm. h) vyžaduje, aby v zmluve o úvere poskytovateľ stručne uviedol „...výšku, počet, frekvencia splátok spotrebiteľa prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nezaplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účel splatenia...“, pričom vnútroštátna úprava § 9 ods. 2 písm. 1) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza...“výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia...“. Mal za to, že vnútroštátna právna úprava prekročila, či neustále porušuje článok 22 ods. 1 Smernice, ktorý určil povinnosť ako harmonizovať predmetnú smernicu do vnútroštátneho poriadku. Vnútroštátny poriadok, t.j. hlavne zákon č. 129/2010 Z.z. v § 9 ods. 2 písm. k) ukladá poskytovateľom, resp. veriteľom povinnosť do zmlúv o úvere zakotvovať aj rozdelenie jednotlivých splátok na istinu, útoky a iné poplatky, čo nezodpovedá účelu Smernice. Poukázal na vyjadrenie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 vo veci Home Credit c/a F. L., sp. zn. C-42/15, a to na bod 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58 a 59 jeho odôvodnenia. S poukazom na uvedené skutočnosti mal za to, že posudzovaná zmluva jednoznačne spĺňa zákonnú náležitosť § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., a to s poukazom na výklad Smernice č. 2008/48 ustanovenia článku 10 ods. 2 v spojení s výkladom článku 22 Smernice 2008/48 obsiahnutom v Rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie, sp. zn. C-42/15 zo dňa 9.11.2016.

8. Podľa názoru odvolateľa, špecifikácia termínu konečnej splatnosti „370. dňom po uzatvorení zmluvy“ je presná, dostatočná a nemenná, nakoľko jeho určenie nie je závislé od žiadnych závislostí, či iných náhodností, ale len od dňa uzavretia Zmluvy. Považoval za nutné uviesť, že vnútroštátna úprava taktiež nevyhovuje požiadavke článku 10 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES z 23.4.2008, ktorý stanovuje požiadavky na náležitosti zmluvy o úvere, keďže takúto náležitosť zmluvy nepozná a hlavne nezakotvuje. Nakoľko požiadavka zakotvená v Smernici 2008/48 na náležitosti zmluvy o úvere, nestanovila povinnosť uvádzania údaju „konečnej splatnosti úveru“ mal za to, že vnútroštátna právna úprava nemala stanoviť, či vyžadovať údaj o konečnej splatnosti uvádzať v zmluvách o spotrebiteľských úveroch. Aj keď vnútroštátna úprava tejto náležitosti nie je v súlade s komunitárnym právom, tak tejto požiadavke vyhovel, keďže termín konečnej splatnosti uviedol ako konkrétny deň od uzatvorenia zmluvy, čo je jasne a presne vypočítateľné, čo sa dá považovať za splnenie podmienky, nakoľko aj Súdny dvor Európskej únie uviedol, že stačí uviesť podmienky, ktoré umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy. S poukazom na citované rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie a s poukazom na nejednoznačné stanovenie špecifikácie termínu konečnej splatnosti vnútroštátnou právnou úpravou uviedol, že splnil požiadavku uvedenia termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, čiže napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho posúdenia veci a je nutné ho považovať za rozhodnutie, ktoré nie je v súlade s komunitárnym právom a ani s vnútroštátnym

právom. Vzhľadom na vyššie uvedené závery a názor Súdneho dvora Európskej únie mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil Zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako bezúročnú a bez poplatkov, a preto zaťažil toto konanie vadami, ktoré spôsobili protiprávnosť napadnutého rozhodnutia.

9. Ohľadom Obchodných podmienok k Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 120133175 dal do pozornosti bod 45 odôvodnenia Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 vo veci Home Credit c/a F. L., sp. zn. C-42/15.

10. Odvolateľ nesúhlasil ani s výškou priznaného primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 59 eur zastávajúc názor, že žalobca mal úspech pri uplatňovaní porušenia práva alebo povinnosti len z dôvodu nesprávneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené odvolateľ žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. K odvolaniu žalovaného sa žalobca vyjadril podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 30.1.2017 majúc za to, že súd prvej inštancie postupoval vo veci v súlade s platným právom a odvolacie dôvody nie sú naplnené. Vo vzťahu k odvolateľom uvádzanému rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 vo veci Home Credit Slovakia c/a F. L., sp.zn. C-42/15 uviedol, že nie je spôsobilé zmeniť doterajšiu rozhodovacie prax všeobecných súdov. Podporne poukázal na odborný článok H.. C. J. pod názvom „J. K. R. Y. Y. P. M. R. M. F. L. X. E. R. B. K. J. Y. R. R..“

12. K vyjadreniu žalobcu sa odvolateľ vyjadril podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 23.2.2017. Nesúhlasil v ňom s názorom žalobcu a s názorom vysloveným v odbornom článku H.. C. Pavúka, a to s poukazom na rozhodovaciu činnosť Súdneho dvora zo dňa 9.3.1978, sp.zn. 106/77 (Simmenthal) a na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. PL-ÚS 3/09-378 zo dňa 26.1.2011 majúc za to, že v prípade nesúlady vnútroštátnej právnej úpravy s komunitárnym právom, by mali byť aplikované priamo právne normy komunitárneho práva. Čo sa týkalo priradaťovania jednotlivých úhrad k istine, úroku a servisnému poplatku, poukázal na to, že samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala rozloženie splátok, pričom umorovanie úhrad bolo zakotvené v bode 1 Obchodných podmienok, ktoré žalobca vlastnoručne podpísal.

13. K vyjadreniu odvolateľa sa žalobca vyjadril podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 21.3.2017. Poukázal v ňom na to, že Súdny dvor EÚ vo svojej odpovedi na 1. otázku uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Súdny dvor vo svojom rozhodnutí vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice. Zákon o spotrebiteľských úveroch, platný a účinný v čase uzavretia zmluvy, nad rámec Smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Pri rozpore medzi Smernicou a zákonom sa nemôže automaticky bez ďalšieho uplatniť Smernica pred vnútroštátnym právom.

14. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je podané dôvodne. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 C.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného nároku na zaplatenie peňažnej pohľadávky a jeho rozhodnutie je vecne správne.

15. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.).

16. Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatnených nárokov, a jeho výsledky aj náležite v súlade s ust. § 191 C.s.p. zhodnotil. Na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z

vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver, a svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne a náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Podrobne sa zaoberal tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú príslušný záver o dôvodnosti nároku žalobcu. Rozhodnutie je tiež presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne, a aj spravodlivé. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam žalovaného.

17. Nakoľko sa žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie domáhal určovacou žalobou v súlade s ust. § 80 písm. c) O.s.p. určenia, že Zmluva o poskytnutí domáceho servisu uzavretá medzi žalobcom a žalovaným dňa 26.11.2013 je neplatná, podmienkou pre úspešnosť takéhoto návrhu v režime O.s.p. bolo preukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia síce nevyplýva ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s existenciou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, keďže však pristúpil k vecnému prejednaniu žaloby v určovacej časti, odvolací súd vychádzal z premisy, že súd prvej inštancie považoval uvedenú podmienku zo strany žalobcu za splnenú.

18. K preukázaniu naliehavého právneho záujmu treba uviesť, že súčasná právna úprava (§ 137 písm. c) C.s.p.) umožňuje žalobný návrh na určenie, či tu právo je (pozitívna určovacia žaloba) alebo či tu právo nie je (negatívna určovacia žaloba). Predchádzajúca právna úprava zakotvená v O.s.p. rozlišovala medzi určením (ne)existencie práva a právneho vzťahu. Uvedené rozlíšenie však nemalo vecný význam, keďže pojmy právo a právny vzťah mali rovnaký obsah. Nová právna úprava Civilného sporového poriadku určenie (ne)existencie právneho vzťahu výslovne neuvádza, pričom týmto k žiadnej materiálnej zmene nedošlo. Predpokladom na procesnú legitimáciu žalobcu pri pozitívnej určovacej žalobe nie je to, že žalobcovi tvrdené právo patrí. V zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je z hľadiska procesného základným predpokladom úspešnosti žaloby o určenie skutočnosť, že žalobca má na požadovanom určení naliehavý právny záujem, pričom existenciu naliehavého právneho záujmu musí v konaní preukázať a naliehavý právny záujem musí existovať (byť preukázaný) nielen v čase začatia konania, ale aj v čase, kedy bol rozsudok súdu vyhlásený (§ 217 ods. 1 C.s.p., do 30.6.2016 § 154 ods. 1 O.s.p.).

19. Vo všeobecnosti platí, že naliehavý právny záujem je daný predovšetkým tam, kde by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo kde by bez tohto určenia sa stalo právne postavenie žalobcu neistým, pričom žaloba o určenie nie je spravidla opodstatnená tam, kde je možné žalovať na splnenie povinnosti (§ 137 písm. c) C.s.p., do 30.6.2016 § 80 písm. b) O.s.p.). Existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení môže byť daná aj vtedy, keď určenie existencie práva alebo právneho vzťahu, o ktoré v konaní ide, priaznivo (prípadne nepriaznivo) ovplyvní právne postavenie žalobcu voči žalovanému. Toto priaznivé (nepriaznivé) ovplyvnenie môže spočívať nielen v odstránení spornosti, či neistoty žalobcovho právneho postavenia voči žalovanému (samozrejme vo vzťahu k predmetu sporu), ale aj v založení možnosti uplatnenia (voči žalovanému) vlastného (zo zákona, prípadne zo záväzkového vzťahu) vynútitelného práva k predmetu určenia.

20. Pri skúmaní podmienok uvedených v § 137 písm. c) C.s.p. umožňujúcich riešenie práva súdnym rozhodnutím treba vychádzať z toho, že naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o poskytnutí domáceho servisu má žalobca - spotrebiteľ (ktorého špecifické postavenie ako slabšej strany v spore osvedčuje predovšetkým úprava v komunitárnom práve, početná judikatúra súdov európskych spoločností, v neposlednom rade i domáca právna úprava), pretože potrebuje mať vyriešenú otázku, aký je jeho skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov a jeho postavenie sa stane

istejšie. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie tu bol naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o poskytovaní domáceho telervisu, nakoľko bez takéhoto určenia by právne postavenie žalobcu bolo neisté. Odvolací súd tak mal za preukázanú naliehavosť právneho záujmu v danej veci tým, že deklarováním neplatnosti zmluvy o poskytnutí domáceho servisu žalovaný stratí akúkoľvek legitímáciu na použitie tejto netransparentnej zmluvy.

21. Na doplnenie správnosti dôvodov rozsudku prvoinštančného súdu odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že zmluvu o poskytnutí domáceho servisu je potrebné vyhodnocovať v kontexte s uzavretou Zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 26.11.2013. Predmetom servisu mala byť „služba“ žalovaného vo forme poskytovania konzultačných a nadštandardných služieb spočívajúcich v starostlivosti o klienta po poskytnutí úveru na základe zmluvy o úvere s označením konkrétneho čísla zmluvy, najmä služby spočívajúcej v preberaní a zaúčtovaní peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru, vedenie a kontrolu splátkového kalendára, upozornenia na termín splátky a na prípadné následky nesplácania. Z tejto zmluvy je zrejmé, že bola uzavretá výlučne v súvislosti so zmluvou o úvere a na splnenie záväzkov zo zmluvy o úvere bol viazaný aj zánik tejto zmluvy (čl. III Zmluvy o domácom servise v spojení s čl. I). Preto ide o zmluvu závislú na úverovej zmluve. Na spojitosť zmluvy o úvere a zmluvy o domácom servise jednoznačne nasvedčuje i splátkový kalendár, v ktorom je uvedené jedno číslo zmluvy pre zmluvu o úvere a aj pre zmluvu o domácom servise. V tejto súvislosti nič na dôkaznej situácii nemení ani poukaz žalovaného na rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie č. J. zo dňa 6.11.2012, či rozhodnutia Okresného súdu Prešov sp.zn. 25C/160/2014 zo dňa 3.11.2014, nakoľko súd v predmetnej veci nie je týmito rozhodnutiami právne viazaný. Odmena dojednaná za domáci servis, ktorá predstavuje viac ako 40 % poskytnutého úveru, je pritom neprimeraná nielen voči tomu, čo malo byť predmetom plnenia podľa zmluvy o domácom servise, ale aj vo vzťahu k poskytnutému úveru. Predmetom zmluvy o domácom servise sú bežné služby, ktoré poskytujú banky i nebankové subjekty, ktoré by mala pokrývať odplata za úver (vedenie splátkového kalendára, zúčtovanie splátok), prípadne sú kryté poplatkami za konkrétny úkon, či službu (upozornenia za neplatenie a podobne). Jediné, čo poskytuje domáci servis "na viac" pre dlžníka je výber splátok v domácnosti klienta, resp. na dohodnutom mieste, čo je však zrejme viac v prospech veriteľa ako dlžníka (veriteľovi poskytuje istotu výberu splátky, alebo jej časti). Prvoinštančný súd tak správne konštatoval, že uzavretím zmluvy o poskytovaní servisu zo strany žalovaného došlo k obchádzaniu zákona o spotrebiteľských úveroch, čo má v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o domácom servise.

22. Vo vzťahu k námietkam odvolateľa, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď poskytnutý úver posúdil ako bezúročný a bezpoplatkov, odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 11 v spojení s § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch má za účel - cieľ ochranu spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, resp. priamo v nej poskytnúť prehľadne všetky relevantné údaje na základe ktorých sa spotrebiteľ môže rozhodnúť, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré spotrebiteľ môže zväziť. Aby bolo zabezpečené, že spotrebiteľ bude mať vždy dostatok relevantných informácií pre svoje rozhodnutie, zákonodarca v § 9 citovaného zákona vymenúva zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V rámci nich vymenúva tie, ktorých neuvedenie v písomnej zmluve má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo predstavuje určitý postih - sankciu pre dodávateľa, ktorý zákonom predpísané náležitosti v zmluve neuvedie. Cieľom zákonodarcu pod hrozbou uvedeného následku teda bolo donútiť dodávateľov - veriteľov, aby stanovené náležitosti - údaje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzali a zároveň dodržiavali písomnú formu zmluvy. Vychádzajúc z uvedeného teologického výkladu by bolo nelogické, ak by zákonodarca hodlal postihnúť následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru iba tie úvery resp. zmluvy, ktoré by nemali písomnú formu a zároveň neobsahovali kumulatívne všetky náležitosti podľa § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona. V takom prípade by totiž veriteľovi ako dodávateľovi stačilo iba dodržať písomnú formu a v zmluve neuviesť ani jediné z vymenovaných náležitostí a následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru by sa tým vyhol a to napriek tomu, že písomná zmluva by zákonom predpísané náležitosti neobsahovala. Účel zákonodarcu dosiahnuť, aby dodávateľ bol povinný oboznámiť spotrebiteľa so všetkými relevantnými údajmi potrebnými pre zväzovanie úveru by sa tým nedosiahol a zmysel tejto úpravy právnej normy nebol naplnený. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd je toho názoru, že s poukazom na znenie § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné vykladať tak, že absencia či písomnej formy alebo už

len jednej z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 a citovaného ustanovenia spôsobuje, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.

23. Odvolací súd tak ako aj súd prvej inštancie pristúpil k prieskumu, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Výklad a aplikácia ust. § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy vyplývajúcimi aj z ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň aj v § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že predmetná zmluva neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti odvolací súd dopĺňa, že zmluvu o spotrebiteľskom úvere je možné považovať za platnú a obsahujúcu všetky zákonom predpísané náležitosti v prípade, ak podmienky úverovej zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou ich identifikovať (zhodný názor vyplýva napr. aj z rozsudku Súdného dvora EÚ sp. zn. C-42/15 z 9.11.2016). V zmluvných podmienkach obsiahnutých v predmetnej zmluve v čl. III. bod 2 : „Termín poslednej splátky úveru, t. j. konečná splatnosť úveru je 370. deň po uzavretí zmluvy, pričom doba trvania úveru je od uzatvorenia zmluvy o úvere do konečnej splatnosti. Záväzok vzniknutý zo zmluvy o úvere zaniká splatením celej dlžnej sumy, odstúpením od zmluvy o úvere za podmienok upravených v bode 6 týchto dohodnutých podmienok, prípadne dohodou zmluvných strán.“ Obligatórna náležitosť „doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch obsiahnutá podľa žalovaného v bode 2 Obchodných podmienok, podľa názoru odvolacieho súdu, požiadavku identifikovateľnosti nespĺňa.

24. V súvislosti s konečnou splatnosťou úveru má odvolací súd za to, že termín (konečnej splatnosti) nie je možné vykladať inak ako dátum ukončenia zmluvy, ktorý má byť zásadne vyjadrený ako deň, mesiac, rok a pod. a nie je možné ho nahradiť ani výpočtom podľa počtu splátok, resp. uvedením dňa po uzavretí zmluvy. Reagujúc na argumentáciu odvolateľa odvolací súd dodáva, že v danom prípade vzhľadom na znenie bodu 2 Obchodných podmienok by bezpochyby išlo o zložitý a neistý výpočet konečnej splatnosti úveru. Dikcia zákona o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby termín konečnej splatnosti úveru bol vyjadrený určito, jasne, zrozumiteľne. Faktom je, že priamo v danej zmluve o spotrebiteľskom úvere sa v texte úverovej zmluvy pojem „doba trvania úveru ani konečná splatnosť úveru“ vôbec neuvádza. V čl. II zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa hovorí iba o splátkach úveru, dlžník sa zaväzuje veriteľovi uhradiť riadne a včas vrátane odplaty, a to nasledovne: „v prvých 3 mesačných splátkach vo výške 2,50 eur, a ďalej v pravidelných rovnomerných 10 mesačných splátkach vo výške 68,25 eur, pričom prvá splátka je splatná 10. deň po uzatvorení tejto zmluvy, každá ďalšia splátka až do úplného zaplatenia je splatná 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky a veriteľ je oprávnený žiadať od dlžníka vrátenie celej dlžnej sumy po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením jednotlivých splátok, ak sa zmluvné strany nedohodnú písomne inak“. Určenie konečnej splatnosti úveru spotrebiteľom z takto uvedených podmienok je spojené s neprímeranými ťažkosťami a zároveň bez záruky istoty ním „identifikovanej“ konečnej splatnosti, či termínu konečnej splatnosti úveru. Určenie dňa splatnosti jednotlivých splátok riadiac sa tým, že „prvá splátka je splatná 10. deň po uzatvorení zmluvy a každá ďalšia splátka až do úplného zaplatenia je splatná 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky“ je neurčité, napr. aj preto, že nakoľko jednotlivé kalendárne mesiace majú rôzny počet kalendárnych dní (30., 31., mesiac február 28., 29.) tak pri takto stanovenom výpočte termínu (dňa) konkrétnej splátky dochádza k rôznym posunom v dátume mesačných splátok.

25. V podanom odvolaní odvolateľ namieta aj nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k absencii náležitostí uvedených v ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na absencii náležitostí uvedených v ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom na ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, odkazoval len podporne. I napriek uvedenému považuje odvolací súd za potrebné vyjadriť sa aj k uvedeným námietkam odvolateľa. Podľa odvolacieho súdu, účelom náležitostí ustanovenej v § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch je, aby spotrebiteľ vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež

umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože potom nie je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu žalobcu. Špecifikácia splátky mala byť vyjadrená aspoň pomerným spôsobom (napr. percentuálne). Táto požiadavka vyplýva z obsahu predmetnej zmluvy, a to konkrétne v čl. II. (v prvých troch mesiacoch vo výške 2,50 eur (splátky úroku) a desiatich pravidelných, rovnomerných mesačných splátkach po 68,25 eur (istina vo výške 73,296 %, úrok vo výške 13,55 % a servisný poplatok vo výške 13,19 % z každej jednotlivej splátky). V zmluve je náležite určené, v akej časti má byť započítaná splátka na istinu, v akej časti na úrok z istiny, alebo poplatku, spotrebiteľ mal vedomosť v akej časti má zaplatenú istinu (v akej časti ju veriteľ započítal na zaplatenie istiny) a v akej časti ostatné poplatky, preto možno konštatovať, že predmetná zmluva obsahuje náležitosť uvedenú v § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch.

26. K ďalšej odvolacej argumentácii odvolateľa, že požiadavka podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nie je v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES z 23.4.2008 (ďalej len Smernica), že vnútroštátna úprava nevyhovuje požiadavke článku 10 Smernice, ktorý stanovuje požiadavky na náležitosti zmluvy o úvere, keďže takúto náležitosť nepozná a nezakotvuje odvolací súd uvádza nasledovné.

27. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku konfrontácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takého vzťahu je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav.

28. Práve z uvedeného dôvodu bol prijatý zákon o spotrebiteľských úveroch (č. 129/2010 Z. z.) ktorý ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Medzi takéto ustanovenia nepochybne patrí uvedenie výšky a počtu termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/) a ako aj uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/).

29. Rešpektujúc výklad Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, v zmysle ktorého článok 10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. 4. 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, odvolací súd poznamenáva, že aj napriek tejto skutočnosti musí byť zachovaná požiadavka dobrej viery v záväzkovoprávnom vzťahu.

30. Odvolací súd uvádza, že Súdny dvor EÚ vo svojom rozhodnutí vo veci Home Credit c/a F. L., sp.zn. C-42/15, poskytol výklad výlučne smernice, konkrétne článku 10 ods. 2 písm. h), článku 10 ods. 2 písm. h) a i), článku 23, keď výklad vnútroštátneho práva poskytujú výlučne vnútroštátne súdy. Konkrétne vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice. Daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

31. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie ako splátok istiny, tak aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Zároveň zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru". Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje uvedenie termínu konečnej splatnosti súčasne s dobou trvania zmluvy. K výkladu oboch spomínaných ustanovení zákona (§ 9 ods. 2 písm. f) a k)) o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, ako aj termín konečnej splatnosti úveru (deň, mesiac a rok), inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa. Taktiež ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení k 31.12.2012 bolo do súdnej praxe aplikované tak, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva nemala písomnú formu alebo síce písomnú formu mala, ale neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Tento výklad bol následne prevzatý do zákona § 11 novelou vykonanou zákonom č. 352/2012 Z. z. účinnou od 1.1.2013, čo potvrdzuje správnosť výkladu (v zhode s vôľou zákonodarcu) § 11 aj pred 1.1.2013.

32. V danom prípade je tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

33. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok.

34. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednáť o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad zákona nemôže narušovať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty.

35. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, keďže by sa jednalo o výklad vnútroštátneho zákona contra legem.

36. Odvolací súd je preto názoru, že napriek poukazu odvolateľa na Smernicu a rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 9 ods. 2 zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý aplikoval súd prvej inštancie, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Vychádzajúc zo záverov odvolacieho súdu v tomto rozhodnutí už len absencia len jednej z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 a citovaného ustanovenia spôsobuje, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov a keďže v danej veci odvolací súd v ods. 23 a 24 uzavrel, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, je potrebné považovať predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov. Preto mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v časti priznania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia spolu s príslušenstvom je vecne správnym.

37. V prejednávanej veci odvolateľ namietal aj priznanie primeraného zadosťučinenia žalobcovi, poukazujúc na nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Odvolací súd dáva do pozornosti ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinností privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak táto ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku ujmy.

38. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax, spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantná judikatúra sleduje výlučne reparačnú funkciu.

39. Nakoľko je nesporným, že žalobca ako spotrebiteľ bol v konaní úspešným, možno konštatovať, že mu konaním žalovaného bola spôsobená ujma, súd prvej inštancie správne ustálil, keď považoval za dôvodné priznať žalobcovi aj nárok na primerané zadosťučinenie. S prihliadnutím na okolnosti prípadu sa odvolací súd stotožňuje aj výškou priznaného zadosťučinenia, ktoré možno považovať za primeranú satisfakciu pre žalobcu, ktorá zároveň odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľov.

40. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 C.s.p. (vrátane výroku o trovách konania) ako vecne a právne správne potvrdil.

41. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a nárok na ich plnú náhradu priznal úspešnému žalobcovi proti neúspešnému žalovanému s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).